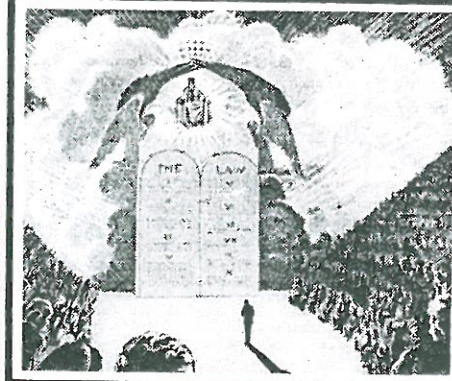

Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 1998 - 9. årgang

side to

I dine hender

Den gamle evangelisten lå i sykesengen. Det nærmet seg siste reis, og han visste det. Hva tenkte han på, den gamle? "Nå synes jeg det tar for lang tid. Når jeg lukker mine øyne for siste gang, vet jeg at jeg vil åpne dem igjen. Og da ser jeg inn i Jesu øyne." Et lykkelig smil bryter frem i det sterke og mandige ansiktet. Sikkerheten, overbevisningen og troen lyser ut av øynene. Troen bærer ham gjennom gravens mystiske mørke. Han hadde ingen tvil om at det en dag kom en herlighetens morgen.

Hun var en stille og beskjeden kvinne. I mange år hadde hun tilhørt Guds menighet, Nå hadde sykdommen rammet henne og gitt sine evighetsvarsler. "Har du mye vondt nå, søster?" spurte jeg. Svaret hennes gjorde meg godt. "Dette betyr ikke så mye. Jesus og jeg har kjempet mange kamper sammen, og i Hans kraft har vi vunnet seier. Vi vil også kjempe denne siste kampen til ende. Jeg er overbevist om at den vil lykkes. Han har kraften, og jeg tror fullt og fast på Ham. Jeg har lagt meg i hans hender." Ikke lenge etter lukket hun øynene for siste gang.

Hva er det som gjør at enkelte møter denne unngåelige stunden med slik styrke, mens tusener av kristne er redde for døden? Det finnes bare ett svar. Jesus ga oss svaret gjennom det liv han levde blant oss.

Det er tungt å reise for godt. Tungt å forlate en livsleider som har delt gleder og sorger gjennom gode og onde dager. Hvis kjærlige ansikt har vært livets store opplevelse for deg gjennom de mange år. Så har du barna og barnebarna. Det er ingen hemmelighet at det er tungt å forlate dem vi elsker så inderlig. Det er tungt å forlate menighetens kjærlighetssirkel. Der vi vandret ut og inn i foreldrenes fotspor siden

barndommens dager. Visst er det tungt!

Men er det egentlig derfor mange er redde og nølende? Og står grublende og usikre overfor denne siste, mystiske og skremmende endelige reisen over i evighet? Eller er det en dyp redsel og usikkerhet overfor den siste store fiende, døden? Bibelen binder denne fiende nøye sammen med himmelens store opprører.

Er det fordi vi innerst i vår sjel er utrygge på Ham som skal gjøre ende på både opprøreren, sorgen og døden?

Er vår tillit til Jesus noe vi bare uttrykker i ord og elsker å høre i våre forsamlinger? Eller er troen på Ham noe som har vokst i våre hjerter og blitt en naturlig del av oss?

Det finnes bare en vei til trygghet, nemlig troen på Jesus Kristus.

Da korsets smerte jog gjennom ham og døden var nær, døde han ikke bare slik vi gjør. Han smakte synderens evige fortapelse, for at vi skulle gå fri en slik skjebne.

Han så ned på de hatefulle samfunnslederne. Han ba for dem, men visste at hos dem var det ingen hjelp og nåde å finne. Han betraktet med ømhet sine egne der de også sto ved korset. Heller ikke hans egne kunne hjelpe ham.

Og likevel, midt i det fysiske og åndelige mørke, i dødens time preget av håpløshet og ensomhet, roper Han trimferende ut: "Far, i dine hender overgir jeg min ånd!" Ropet var ingen refleks av en øyeblikkelig innskytelse. Sikkerheten han hadde av å bli hørt, var et resultat av alle de ensomme, nattlige bønnestundene på fjellet. Den skyldtes et daglig fellesskap med vår himmelske Far. En felles vandring fra dag til dag. "Far, i dine hender overgir jeg min ånd!"

Kjenner du Jesus Kristus? Kjenner du ham virkelig? Legg da din skjebne trygt i Hans hender. Han svikter deg aldri og blir med deg i liv og død. Og på den siste, den virkelige store dagen gir han deg det evige liv. Det er Hans nåderike kjærlighetsgave til deg.

Alfred C. Berger.

Å LEVE så lenge vi lever!

Av Øivind Gjertsen

Som gutt besøkte jeg min farmor på Domkirkens Gamlehjem i Bergen. Hun var på mange måter en bemerkelsesverdige gammel kvinne, mer enn 90 år på den tiden. Skarp i blikket og klar i hjernen selv om hun måtte nytte spaserstokk etterat hun ved et fall i en trappenedgang en mørk vinterkveld hadde brukket lårbenet. Hennes store barneflokk og barnebarn respekterte henne. Hun bar kjelenavnet "Gamlo" med verdighet.

Sent glemmer jeg hennes sammenkomster den 17. mai. Da møtte familien opp til fin bevertning. Jeg husker særlig godt en av disse festdagene. Min far og hans bror stilte i full offisersuniform. De ble nøye mønstret av den gamle. Alt skulle være i orden og de to offiserene måtte tåle nesten slik mønstring de selv utsatte unge

rekrutter for. Den gamle tålte ikke noen som helst slinger i valsen.

Hun hadde levd et strevsomt liv. Nå var hun reiseklar. Hun kunne legge vandringsstaven ned når som helst. Hennes eiendeler skulle fordeles blant barna etter en gjennomtenkt plan. Sanger og tekster til begravelsen var plukket ut. Hun hadde snakket med en av res.kap.ene i Domkirken om selve begravelsen. Farmor levde lenge etter dette, men hun var alltid reiseklar. Samtidig tok hun aktivt del i det pulserende livet omkring henne. Hun mente at kvinner skulle lønnes etter utdanning og ansvar. Ved en anledning konstaterte hun fornøyd: "Hun har manns lønn." Det var bestyrerinnen ved aldershjemmet hun tenkte på.

Det er viktig å være "reiseklar" til enhver tid og samtidig være levende

opptatt av livet vi lever. Opptatt av tiden og menneskene omkring oss. Og fremfor alt eie evighetshåpet og forventningen brennende i hjertet.

I forbindelse med rettsoppjøret etter "krigen" var det ett uttrykk som gikk igjen i avisspaltene og som brant seg inn i mitt guttesinn. Det ble avsagt forskjellige dommer i rettssakene mot landssvikerne, de som hadde sviktet fedrelandet i kampen mot den tyske okkupasjonsmakten. Noen måtte bøte med livet, mens andre fikk mer eller mindre streng fengselsstraff alt etter hvor stor deres brøde var. Jeg husker at uttrykket "tap av statsborgerlige rettigheter" ble nyttet.. Det betød at den domfelte ikke lengre ville kunne stemme ved politiske valg, inneha politiske verv eller tjenestegjøre i Forsvaret. Svikerne møtte vedvarende vanære på grunn av sine handlinger. De hadde tapt noe helt vesentlig.

Å miste noe eller noen du er glad i er forferdelig. Hvis du da ikke på et eller annet vis klarer å sublimerer dine følelser og skape noe godt eller edelt ut av situasjonen. Mange lever videre i bitterhet og smerte. De mestrer ikke livssituasjonen. Andre opplever at indre krefter mobiliseres og livet blir etter hvert rikt og godt. Når sorgreaksjonene er blitt dempet gjennom eget sorgarbeid eller på grunn av gode venners innsats kan livet bli som den vakreste skatt. Det blir på nytt godt å leve trass i savn og sorg.

Som barn og unge trodde vi at livet skulle vare evig. Vi registrerte at noen ble syke og døde. Vi fulgte beste-foreldre eller onkler og tanter til deres

siste hvilested. Så trodde vi at dette ikke gjaldt oss. Vi hadde jo tid nok forvart i en nesten uuttømmelig "bankkonto". Vi kunne se framover og følte at tiden ville vare evig. Dagene og årene gikk sin gang. Så kom det et sannhetens øyeblikk. Vi så hvordan mennesker fra vår egen generasjon ble borte i økende tall. Det ble etter hvert mer og mer interessant å studere avisenes oversikter over dødsfall. Etter hvert ble erkjennelsen av vår egen dødelighet mer og mer tydelig. Den biologiske klokke tikker seg fram til tiden for vår egen sorti. Under vegs opplever vi mange smertelige tap. Noen av de mennesker vi elsket høyere enn andre måtte legges til hvile. Det var smertefyllt. Så fikk mange av oss en grav å gå til. Vakre blomster og et velstelt gravsted gjør på en måte sorgen noe mindre fylt med smerte, i alle fall etter som tiden går. Vi minnes den døde og mange gode tanker melder seg. Vi kan smile over de gode minnene vi bærer med oss og noen ganger finne trøst i gråten over tapet og atskillelsen. Noen mister sine kjære på en annen måte. Det er ikke den elskede som dør. Det er kjærligheten som blir borte og din elskede som glemmer deg. Slike opplevelser er bitre.

Årene går og du er ikke lengre så vital som du pleide å være. Med eldre dager kommer et langt større medisinformbruk. Sykehusinnleggelse, legebesøk, færre muligheter for fysisk aktivitet setter sitt preg. Du høster ofte hva du gjennom din livsstil i de mange år sådde. Jeg har venner som har levd et nøkternt liv, både fysisk og økonomisk, og som

derved har lagt grunnlaget for en god alderdom. Noen rammes likevel av sykdom og mangeartede problemer uten selv å være årsak til det. Felles for alle er at vi i mer eller mindre grad merker at vi begynner å bli "voksne". Vi blir gamle eller eldre, som mange foretrekker å si det. Vi kommer i "avgangsklassen" En av mine tyskfranske misjonærkolleger beskrev humorfylt sin egen lissituasjon med ordene "maschine kaput".

Vårt yrke og vårt arbeid står sentralt i vår tilværelse. Å tape eller miste tilhørighet til vårt yrke kan ta liv. Vi ser ofte at når "arbeidshesten" settes på beite mellom 67 og 70 er det mange som visner hen. De får ikke gjøre bruk av alt de lærte og kunne. Avstand mellom et aktivt yrkesliv og pensjonisttilværelsen blir både brutal og ødeleggende. Ofte får husmoren i det tradisjonelle ekteskapet med mann ute og kone hjemme, problemer når gubben ikke lengre drar på jobben. Han trør stuen ned og har mistet noe vesentlig. I en tid hvor arbeidsløshet skaper press på yrkesutøvere til å ta ut pensjon og folketrygd så tidlig som mulig, legges det opp til at folk skal slutte når dagen kommer. Den ene dagen er du på jobb. Den neste dagen har du lite eller intet å gå til. All yrkeserfaring bygd opp gjennom 30 - 40 år teller liksom ikke. Dette kan være en tung byrde å måtte aksle og det er først når du har sagt det siste farvel til din arbeidsplass og gjennom de påfølgende dager opplever tomheten at du begynner å forstå hva du har mistet. Du teller ikke mer. En av våre kjente ad-

Gled dere i HERREN

Av Paul Frivold

Fra sitt fengselsopphold i Rom ca. år 58 e.Kr. skriver apostelen Paulus til menigheten i Filippi som han opprettet ca 10 år tidligere: "Forøvrig, brødre: Gled dere i Herren! Jeg blir ikke trett av å gjenta det, og det er det tryggeste for dere at jeg gjør det." Fil. 3,1.

Legg merke til at teksten først sier: "Gled dere i Herren!" Det er en imperativ – det kommer i bydeform, for Guds plan og ønske for sine barn er at de skal være glade.

Det er viktig for en kristen å være positiv og se hvor mye vi har å være glade og takknemlige for. Faktum er at det er så påtrengende nødvendig og så betydningsfullt at Gud brukte en av sine edleste tjenere til å sende dette budskap til menigheten fra et fengsel hvor han satt bundet i lenker for sin tros skyld. Ja, Paulus' brev til menigheten i Filippi er kalt "gledens brev" fordi uttrykkene glede, takk og lov, går igjennom hele brevet. I det samme kapittel har vi de vel kjente ordene: "Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg

si: Gled dere! La alle mennesker få merke at dere er vennlige. Herren er nær. Vær ikke bekymret for noe! Men legg alt dere har å be om, fram for Gud i bønn og påkallelse med takk! Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus." v. 4-7.

Det samme råd er blitt gitt gjennom Guds spesielle budbærer i vår tid. Hun led mye på grunn av fysisk svakhet, og allikevel skrev Ellen White: "Hvis dere ikke utvikler en tilfreds, lykkelig og takknemlig sinnstilstand, vil Satan til sist fange dere under sin vilje." Test. Vol.1, side 704.

Bevar gleden! Det er så lett å si det, men hvorledes kan det gjøres? Les teksten igjen: "Gled dere i Herren!", sier Paulus.

Det var ikke bare et munnsvær. Paulus praktiserte det selv. Vi husker det var Paulus og Silas som sang lovsanger midt på natten der de satt i det innerste fangerom i Filippis statsfengsel. De var blitt pisket offentlig på

torget dagen i forveien, og satt der med blodige rygger og med føttene fast i stokken. De hadde det sannelig ikke komfortabelt fysisk, men de var lykkelige i Herren! Hvilken kilde til trøst, kjærlighet og kraft vi har der! Den samme apostel sier: "For Gud ga oss ikke en ånd som gjør motløs, men en ånd som gir kraft, kjærlighet og sindighet." Hvorfor? Jo, for "Han har frelst oss og kalt oss med et hellig kall, ikke på grunn av våre gjerninger, men etter sin egen vilje og nåde. Det er den nåde som er gitt oss i Kristus Jesus fra evighet av." (2 Tim. 1,7.9)

Hvilken stor frelseskilde Gud har stillet til rådighet for oss, ja et veldig reservoar som alle kristne kan drikke av, for "Guds bekk er full av vann!" (Sal. 65,10) Styrket ved den kilden kan kristne selv på denne syndige jord synge lovsanger ved midnatt i et mørkt og skittent fengsel. Hvorfor? For vi har funnet et liv i Kristus som ingen usikkerhet eller vanskeligheter kan ta fra oss. Vi har funnet et lys som ikke noe mørke kan skjule. Tenk på hva Gud har i vente for oss i fremtiden! Vi har det beste foran oss, for Gud planer for evig lykke for sine barn. Apostelen Johannes sier: "Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: "Se Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte. For det som før var, er borte." Han som sitter på tronen, sa da til meg: "Se jeg gjør alle ting nye." Og han la til: "Skriv det ned for dette er

pålitelige og sanne ord." (Åp. 21,3-5)

Ingen kan kjøpe seg lykke, "For det er ikke det en eier, som gir livet, selv om en har overfold." (Luk. 12,15)

Legg merke til den guddommelige måte å bevare lykken og gleden på. Den oppnås ikke ved jordisk rikdom. Vi husker Jesus sa: "Hva gagnar det et menneske om det vinner hele verden, men taper sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel? (Matt. 16,26) Hvis rikdom alene kunne bringe lykke, hvorfor er det da så mange velhavende mennesker som er dypt ulykkelige?

For penger kan en kjøpe seg den vakreste seng med den beste springmadrass og sengetøy, men en kan ikke kjøpe seg søvn! Penger kan skaffe oss den kosteligste mat, men ikke appetitt. Med penger kan en frambringe det stiligste hjem, men ikke et lykkelig hjem. Med penger kan man kjøpe seg mangt, men ikke kjærlighet. Allikevel kan penger være et middel til å hjelpe og oppmuntre andre, og når vi av hjertet er innstilt på å vise sympati og medfølelse med våre medmennesker, da har vi funnet hovedveien til glede. For hva er den største glede en kan ha? Jo, det er å gjøre andre glad!

Saligprisningene, som er en del av Jesu bergpreken, åpenbarte Jesus hemmeligheten ved lykken, bl.a. ved å si: "Salige er de barmhjertige, for de skal finne barmhjertighet."

Hvor mange mennesker er det ikke som har funnet sin største glede ved å søke andres velferd og lykke! Vi gjør den store oppdagelsen at veien til glede går gjennom våre medmenneskers

hjerter og hjem. Når vi bringer hjelp og håp og glede til andre mennesker, merker vi hvorledes våre egne hjerter på forunderlig måte blir varmet og opplivet. Ellen White sier i boken "Kunnskapens Perle", side 333: "Enhver bestrebelse vi gjør for Kristus, vil ha tilbakevirkende kraft og bli til vel-signelse for oss selv."

Hva er det virkelige mål for en kristen? Det er å få mere av Jesu sinnelag, ikke sant? Da vil vi se menneskers verdi slik han gjorde. Har vi et hjerte som slår i takt med Jesu hjerte, vil vi elske slik som han elsket. Har vi Jesu ånd, vil vi arbeide for våre medmenneskers beste slik som han gjorde. Det er først når vi er helt overgitt til Kristus, at han får styre vårt liv, at det kan skje.

Paulus understreker den samme tanke når han skriver til sin unge medarbeider Timoteus: "Men budets endemål er kjærlighet av et rent hjerte og en god samvittighet og en oppriktig tro." 1 Tim. 1,5 #

"Salige er de som er fattige i seg selv,
for himmelriket er deres.
Salige er de som sørger,
for de skal trøstes.
Salige er de tålsomme,
for de skal arve jorden.
Salige er de som hungrer og tørster
etter rettferdighet,
for de skal mettes.
Salige er de barmhjertige,
for de skal få barmhjertighet.
Salige er de rene av hjertet,
for de skal se Gud.
Salige er de som skaper fred,
for de skal kalles Guds barn.
Salige er de som blir forfulgt
for rettferdighetens skyld,
for himmelriket er deres."

KJÆRE VENNER:

Vi vil gjerne takke for den giverglede som er kommet til uttrykk etter at siste nummer av AKTIV ble sendt ut. Mange har benyttet den giroblankett som var stiftet inn, og det har vært en glede å hente inn posten hver dag. Vi ser det som et tegn på at bladet blir verdsatt. Flere har også skrevet et takkens ord på blanketten, og andre har sendt et lite brev med uttrykk for takknemlighet for hva AKTIV betyr for dem. Vi vil fra tid til annen gi noen av de mange hilsene her i blødet, og disse hilsene er også uten tvil en oppmuntring for redaktøren Alfred Berger som utfører et stort arbeid i samling av stoff og utformingen av bladet både innholdsmessige og i lay out.

Vi takker hjertelig for alle gaver som er kommet. De bidrar til at bladet fortsatt kan gis ut til glede for våre mange lesere.

På vegne av
Pensjonistforeningens styre,
sender jeg de beste hilsener til
dere alle.

Paul Frivold, Kasserer

Det ellevte bud

Fortellingen er utvalgt av Ellen G. White, og finnes i en bok som heter: "Sabbath Reading for the Home Circle".

Hele menigheten var lei seg for at den gode predikanten deres skulle reise, og alle var spent på den nye og ukjente som skulle komme. Det var bestemt at han skulle bo hos familien Smith, slik som den forrige hadde gjort.

Hos familien Smith var man i travel aktivitet for å gjøre alt ferdig. Det var jo ens kristenplikt å ta vel imot den nye predikanten. Gjesterommet var vasket og sengen var oppredd, Det beste huset kunne skaffe til veie, lå ferdig for den nye Herrens tjener. Og i kjøkkenet var fru Smith opptatt med koking og baking, og hadde hektiske roser i kinnene. Maten måtte være førsteklasses, slik at de kunne gjøre et godt inntrykk fra første stund.

De visste ikke når den nye predikanten ville komme, men siden det allerede var fredag ettermiddag, og han skulle ha møte i kirken sabbats morgen, var det best å være beredt.

Smith var nettopp ute i skjulet for å hente inn mer ved. De måtte jo ha det varmt og godt i alle rom, for været ble bare dårligere og dårligere. Det blåste og regnet, og ny-predikanten trengte nok varme og ly både for seg selv og hesten sin når han svingte inn på tunet.

Mens Smith var ute i skjulet kom det en mann vandrende langs veien. Han var både våt og forfrossen. Han stoppet og spurte Smith om hvor langt det var igjen til landsbyen. Smith fortalte ham at det var vel fire kilometer igjen. Den forfrosne mannen spurte ydmykt om han kunne få lov til å hvile seg litt og hente litt varme i kroppen før han gikk videre. Smith tenkte på alt de hadde å gjøre, men han syntes heller ikke han kunne si nei. Uvillig innbø han vandreren til å komme inn i kjøkkenet.

Fru Smith virket tydelig irritert over forstyrrelsen, men ga mannen en stol så han kunne sette seg bort til ovnen, hvor fru Hansen var ivrig opptatt med å bake kaker til ny-predikantens komme.

Etter å ha varmet seg en stund, gjorde den fremmede seg i stand til å gå videre. Men idet han skulle gå, sa han at han var veldig sulten, og spurte om de hadde litt han kunne spise før den siste anstrengende turen inn til landsbyen.

Nå ble fru Smith synlig irritert, og meget uvennlig slengte hun brød og smør og ost på kjøkkenbordet og ba ham meget brysk om å sette seg borttil. Selv forsvant hun inn i spisestuen for å dekke festbordet. Da mannen hadde spist, takket han inderlig for maten, og gjorde seg igjen ferdig til å gå. Han åpnet kjøkkendøren og så ut i kveldsmørket. Det var tydelig at det brygget opp til en virkelig storm. Vinden og regnet hadde tiltatt i styrke, og det så ikke lyst ut for en firekilometers vandring i slikt vær.

"Sa du det var vel fire kilometer inn til landsbyen?" spurte mannen. "Ja, det sa

jeg," svarte Smith kaldt. "Og hadde du vært et fornuftig menneske, hadde du fortsatt vandringen din, uten å stoppe her. Da hadde du også nådd fram før stormen og nattemørket." "Men jeg var så kald og utkjørt," svarte mannen, "og følte jeg ikke hadde krefter til mer." Så fortsatte han stille: "Dere har gitt en veifarende både varme og mat. Dette er jeg meget takknemlig for. Dere skulle vel ikke også kunne gi meg husly for natten, slik at jeg slipper å gå meg bort i stormen der ute?"

Det var noe ved mannens ydmykhet og takknemlighet som rørte litt ved Smiths kalde hjertestrenger, så han svarte: "Du får sette deg inn igjen, så skal jeg snakke med kona og se om vi finner en løsning."

Smith gikk inn i spisestuen, hvor hans kone var i ferd med å dekke det vakre festbordet. Sølvtyøyet var kommet fram, og de fine lysestakene var også på plass. "Har han ennå ikke gått?" spurte fru Smith irritert. Hun hadde hørt den fremmedes stemme gjennom døren. "Han ber om å få sove her i natt," sa mannen oppgitt. "Gjesteværelset med den nyoppredde sengen får han i alle fall ikke," svarte konen, "jeg har ikke hatt alt dette arbeidet for å betjene en landstryker. Du får finne noe til ham slik at han kan sove på kammerset bak kjøkkenet."

Ute på kjøkkenet satt den veifarende i hyggelig samtale med husets seks år gamle sønn, som var i finklærne i påvente av ny-predikantens komme. Lille Ole fant seg vel til rette med den fremmede, og samtalen gikk livlig. Formildet av dette, og stolt over

sønnen, sier moren, når hun og mannen kommer ut på kjøkkenet igjen: "Kan du si fram for den fremmede minneverset ditt for sabbatsskolen imorgen!" Og gutten, som følte seg fri og glad i samvær med den veifarende, satte i gang. Da han var ferdig, spør faren: "Hvor mange bud var det Gud ga oss?" Gutten så over på den fremmede, tenkte litt, og svarte: "Ti." "Riktig," sier faren stolt. Men den fremmed sier, tankefullt: "Jeg trodde det var elleve." "Elleve!" ropte fru Smith i forskrekket overraskelse. "Elleve," utbryter faren med fordømmelse i stemmen. "Hvordan er det, fremmede, kjenner du ikke din Bibel, slik at du vet at gutten har rett." Den fremmede sa stille. "Jeg har lest min Bibel, og jeg mener den gir oss elleve bud." Nå ble Smith meget nidkjær, og den veifarende fikk en lengre utredning om budenes antall og gyldighet. Det var som mannen hørte den evige fortapelse og utslettelse var i vente for en som ikke kjente sin Bibel bedre enn som så. Og dermed ble det. Etter kveldens nidkjære bibelundervisning var det bare å gå til sengs.

Både Smith og frue var meget skuffet da de endelig gikk til ro den kvelden. Den selebre gjesten hadde ikke kommet. Bordet sto der med all sin fine oppdekking, og maten hadde de måttet sette vekk. Og i kammerset lå det en som var en fullstendig fremmed for dem. Men de trøstet seg med at de ville møte ny-predikanten på sabbatsmøtet neste morgen.

Neste morgen dro veifareren tidlig av sted. Han ble ikke budt noen frokost, og ba heller ikke om noe å spise. Familien

fullførte frokosten i fredelig sabbatsmorgenatmosfære. Så spente de for hesten og dro til kirke.

Både før sabbatsskolen og etter var det endel snakk om den nye predikanten som ennå ikke hadde vist seg. Man gjettet på så mangt. Kanskje han hadde blitt syk. Kanskje det hadde gått noe galt med hest og vogn på veien. Det var jo så mye som kunne skje på en lang og besværlig reise. Man la derfor planer for at en av de lokale forstanderne skulle ta gudstjenesten.

Like før møtetid fikk herr og fru Smith se den veifarende nattegjesten komme stille inn i salen. Med et lite stikk i hjertet lurte fru Smith et øyeblikk på hvor han hadde fått frokost denne dagen. Men så tenkte hun at det var vel ikke hennes ansvar. Folk måtte jo kunne ta vare på seg selv.

Men hva er det den fremmede finner på? Stille og verdig går han hele salen fremover og opp på talerstolen. Der griper han sangboken og med klar og vennlig stemme annonserer han åpningssangen. Han hilser menigheten. Han beklager at han var noe sen. Men det hadde hendt et uhell med hest og vogn slik at han hadde måttet sette dem inn på en gård langt vestpå. Men noen snille mennesker hadde gitt ham mat og husly siste natt, så her var han og gledet seg til fremtidig samvær med menighetens medlemmer. Han inviterte menigheten til å knele i bønn, og deretter leste han en av Davids vakre salmer.

Nå var alle spent på hva ny-predikanten ville tale om. Hva slags mann var han, og hvilket budskap

hadde han til menigheten? Predikanten ba dem finne fram til Johannes-evangeliets trettende kapittel som omtaler Jesu siste påskemåltid med disiplene. "Teksten vår i dag er Joh. 13, 34," sa han, og leste med klar røst: "Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre."

Smith og hans kone hadde sittet helt fremme på benkekanten for å høre hva veifarereren hadde å si. Nå sank de tilbake på benken. Så dette var det ellefte bud! Prekenen var alvorlig, dyptgripende, vennlig og full av nåde.

Like etter møtet ble predikanten omringet av menighetens medlemmer. Spørsmål og svar, opplysninger og forklaringer ble gitt, og smil var på alles lepper. Det var visst ingen som la merke til at bror og søster Smith holdt seg i bakgrunnen. Men plutselig hører de predikantens stemme: "Hvor er bror Smith og frue, som dere sier at jeg skal bo hos?" Nå var det vel ingen vei forbi. Nå ville alt trist og sørgelig bli åpenbart. De kom fram til predikanten med bøyde hoder, men han griper deres hender med begge sine og sier: "Det skal bli så hyggelig å få bo i deres hjem i tiden som kommer!"

Menigheten skiltes fra hverandre, med en følelse av fornyet kjærlighet til Gud og mennesker. Budskapet ringte i deres ører og sinn: "Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre. Har dere kjærlighet til hverandre, da skal alle kunne se at dere er mine disipler."

Den falne diktator og Syvende Dags Adventisten

Af Børge Schanz

I Rumænien døbte man sidste år over 6000 personer, hvilket bragte medlemsantallet op over 70.000. Det betyder, at den største koncentration of Adventister i Europa findes i dette land. I Rumænien med en befolkning på 23 millioner er der een Adventist for hver 325 personer. Til sammenligning kan nævnes, at i Danmark er der en SDA for hver 1800 indbyggere.

Det var mit gode held at være den rumænske unions gæst i næsten tre uger med et varierende undervisnings- og prædikeprogram forskellige steder i det smukke land. Min vært under hele opholdet var unionens leder af prædikantafdelingen, pastor Lucien Cristescu, som var en ualmindelig kundskabsrig og elskværdig vært, og god chauffør.

De første dage blev tilbragt i en lejr i de Karpatiske bjerge i Transylvanien. Her mødtes i ti dage mere end 200 lægfolk for at blive undervist i og drøfte, hvorledes man bringer Adventbudskabet ind i de områder, hvor det endnu ikke har fået fodfæste.

Før min tur til Rumænien, havde jeg, som det er min sædvane, læst en hel del om landets historie, skikke, religioner og økonomiske forhold.

Den sidste kommunist diktator var Nikolai Ceausescu, som stærkt influeret af sin hustru, Helena, regerede Rumænien med jernnæve i næsten 25 år. Han var en udpekuleret politiker, som brugte kommunismens dogma om, at alt er fælles til at tilfredstille sine egne egoistiske og kapitalistiske tendenser. Alt dette på befolkningens bekostninger. Således kan det nævnes, at han byggede et "Folkets Hus", som er Europas største bygning med mere end 3000 værelser, hvor han selv havde et kontor på 300 kvadratmeter. Byggeriet krævede 28.000 håndværkere's arbejde i fem år og var enda ikke færdigbygget, da han blev styrtet og henrettet. Det var et egomanisk foretagende, der kostede den fattige befolkning miliarder af kroner, en regning som man nu må afdrage på.

Landet har olieforekomster, men i slutningen af Ceausescu's regering kunne menigmand ikke opdrive benzin. Olieindustrien var grundet dårlig administration stærkt reduceret, og hvad der blev produceret blev eksporteret til udlandet, som bytte for tiltrængt fremmed valuta, der ofte endte i lommerne hos landets brutale herskere.

I juletiden i 1989, havde jeg været på en længere tur til det Fjerne Østen, og kom hjem med en bakteriesygdom i maven, som man ikke havde det store kendskab på de ellers så veludrustede engelske hospitaler. Jeg måtte med feber tilbringe juledagene i sengen. Jeg havde da god anledning til at følge, hvad der skete i den store verden. BBCs fjernsyn er vel nok det mest oplyste og objektive, der findes.

Jeg fulgte da fra time til time udviklingen i den rumænske præsidents flugt, fald og henrettelse. Lidet anede jeg, at den person, som var den sidste, den faldne præsident med våbenmagt tvang til at køre for sig var en trosfælle, og at jeg en dag skulle være gæst i hans hjem.

Flere måneder senere hørte jeg, at da Helena og Nikolai Ceausescu måtte flygte for deres liv den 22. December 1989, var det en adventist, der som sidste person havde kontakt med disse frygtede ledere, før de blev fængslet og skudt.

Lidet anede jeg, at i min forsamling i denne landsbykirke sad netop denne mand, Petrisor Nicolae, som 8 år tidligere havde været præsidentparrets gidsel i mere en 2 ½ time.

Jeg bad om at få en samtale med Petrisor, og resten af aftenen fortalte han og hans familie mig gennem en tolk, hvorledes de fredag den 22/12/89 havde skaffet sig nok benzin (på den sorte børs), så de kunne komme i kirke om sabbaten, hvorledes Petrisor stod udenfor sit hus og vaskede sin bil, som fredag forberedelse for sabbaten, hvorledes pludselig en anden Darcia

standsede udenfor hans hus, og en stærk bevæbnet mand kom og spurgte, om han havde benzin på tanken, og hvorledes han så opdagede til sin store forfærdelse, at det flygtende præsidentpar samt den truende livvagt tvang sig ind som hans bilpassagerer. Petrisor fortalte, støttet af sin hustru og tre børn, om fjernsynets og radioens offentliggørelse af hans bilnummer (3005), om hans nervøsitet da præsidentfruen Helena sad på bagsædet og holdt ham i kraven med sin pistol rettet mod hans nakke, om præsidenten, der sad ved hans side og småhulkede, om Helena der tog pistolen bort, da han fortalte, at han var Syvende Dags Adventist, om livvagten der så at situationen var håbløs og forsvandt under påskud af, at han ville besøge et kommunisthovedkvarter, for at forhøre, om de var i sikkerhed der, om folkemængdens vrede, når de så præsidentparret i Petrisors bil.

Petrisor berettede dramatisk om det øjeblik han fulgte præsidentparret ind i et hus, hvor de troede de var i sikkerhed, hvorledes en panservogn fra hæren hentede dem til den nærliggende kaserne, med løfter om at de var beskyttede for den vrede folkemængdes i panservognen, hvorledes Petrisor kom hjem i sikkerhed, og hvorledes en interimistisk militærdømstol dømte Helena og Nikolai Ceausescu til døden, og henrettede dem op mod muren i byens kaserne, juledag 1989.

Familien Petrisor er Gud taknemmelig for den beskyttelse de fik i disse dramatiske øjeblikke. Enkelthederne i dette 2 ½ times afsnit af deres liv,

kunne give stof til en spændende Hollywood film. Men den er et endnu større vidnesbyrd om Guds omsorg for sine bedende børn.

Interessant er det, at den mægtige præsident, hvis politiske system undertrykte de kristne, og hvis økonomi gav anledning til rationering af benzin, som sin sidste handling, før folket arresterede og henrettede ham, var at tvinge en Syvende Dags Adventist, der havde skaffet sig illegalt benzin for at komme til sabbatsskole, om køreløjlig-hed til sikkerhed.

Petrisor, var under kommuniststyret ansat ved den afdeling, der skulle udrydde rotterne. Efter kommunismens svækkelse købte han sig en gård, og er i dag en agtet mand i sin landsby, med et indbringende landbrug. Darciaen er blevet udskiftet med en tysk bil.

Petrisor er også den eneste af de fri mænd, som havde kontakt med den styrtede præsident i hans sidste dage, som endnu er i live. Andre syv er døde under mystiske omstændigheder, enten af sygdom, mord eller selv mord.

Af taknemlig til Gud for beskyttelse, bygger Petrisor og hans familie for egen regning, nu en SDA kirke i deres landsby.

For mig personlig, var turen en åndelig pilgrimsvandring. Mine rumænske trossøskende gav mig meget mere end jeg på nogen måde kunne give dem. Jeg blev den taknemmelige modtager. Der var anledninger, ind imellem de forskellige opgaver, til at reflektere på mit eget gudsforhold, forhold til min menighed, mit arbejde og mit kald.

De tre uger gave mig også anledning til at observere, hvorledes menighedsvækstprincipper med det rette forhold mellem prædikant og lægfolket, med udnyttelsen af kirkebygninger, tilsvarende metoder og et meningsfuldt budskab har givet gode resultater. Rejser i sig selv er en form for uddannelse. Rejser kan være perioder med åndelig vækst og personlig vækkelse.

Højdepunkterne i Abrahams pilgrimsfærd med Gud var som regel forbundet med geografiske steder. Der var Kanaan, Ægypten, Mamres lund, Gerar og Morija landet. Hvert nyt sted en ny oplevelse af Gud og en erfaring i Abrahams personlige liv. Rumænien blev et sådant højdepunkt for mig. Jeg er taknemmelig for erfaringen.

#####

SENIORLEJR I DANMARK

Danske sda-seniorer har i dagene 11.-18. august under ledelse af L.M. Jensen, Tue Westing og Hans Jørgen Schantz og respektive lærere haft en ferielejr på Himmerlandsgården.

Dagene gik hurtigt med kunstmaling, glasslibning, træskæring, fremstilling af tørklæder og kort, udflugter, sang og musik, sundhedsforedrag, bibelstudier og ikke mindst hyggeligt samvær. Stemningen var usædvanlig god, og arrangementet vellykket og velsignet.

#####

“Vær tro inntil døden så vil jeg gi deg livets krone”

**En fortelling om trofasthet
under moderne norsk religionstvang.**

Av Thoralf Fønnebo

Den lille eldre damen kom stille, nesten ubemerket inn på vårt bokutsalg i Akersgaten som min kone betjente i midten av sytti-årene. Hun var en søster blant de spredtboende oppe fra en av østlandsdalene. Jeg vil bare kalle henne Anna, for jeg tror hun lignet på Anna i tempelet som omtales i Lukas evangelium. Anna steg fram til disken hvor Maj-Britt sto. Hun la fram sine bok- og bladønsker, og hun fikk også informasjon om nye ting som var kommet ut. I tillegg fikk hun med seg en del gratislitteratur. Når alt er pakket inn - også siste hefte av sabbatsskoleleksen, tar hun fram tolv tiendekonvolutter - ja, tolv stykker - en for hver måned. Kvitteringen la hun bare igjen på disken. Den kunne være farlig og måtte ikke tas med hjem. Når alt var

ordnet, syntes hun å ha det ganske travelt, men til slutt ble det likevel tid til en liten prat. Hun fortalte enkelt og kort om sin skjebne i livet. Hun var blitt adventist i 1945, men var alene i sin familie - alene i sin slekt - ja, i hele dalen der hun bodde. Hennes nærmeste SDA-nabo i nord var syv mil borte, og det var tre mil til nærmeste adventmenighet. Hennes mann var en streng motstander av hennes tro. Hun fikk ikke abonnere på våre blad og sabbatsskoleleksen. Hun fikk heller ikke kjøpe våre bøker, og tiendeinnbetaling var utelukket. Han var en myndig motstander, som hun pliktet å rette seg etter. Men midt i denne motstand og trakasering, bevarte Anna sin tro. Hun holdt fast ved sine prinsipper og sin tillit til Herren. Hun var henvist til å tjene sin Gud ganske privat og

Pensjonistforeningens vårtilbud

Vi presenterer

DE GAMLE MESTERE

#####

Premiekonkurranse Gratis kassetter til vinneren!

På side fire av dette innsticket finner du et gammelt fotografi. Det er et bilde av syforeningen i Betel menighet i Oslo i 1933. Den som kan gi oss flest riktige navn på dem som er på bildet, vil som premie gratis få tilsendt de kassetene og diktsamlingen som er annonsert her. Lykke til. I neste nummer av AKTIV vil det komme et annet bilde fra en annen del av landet. Da vil det bli en lignende konkurranse. Send inn svaret sammen med bestillings-seddelen til SDA-Arbeideres Pensjonistforening, Akersgaten 74, 0180 Oslo.
Er det mange riktige svar, trekker vi tre som får premie.

**JOHAN ALBIN TILLGREN:
LAND - LAND - LAND,
HØR HERRENS ORD**

TO KASSETTER

Det er flere måneder siden vi fortalte at vi ville produsere en del kassetter med taler av våre pionerpredikanter. Mange har bestilt, og nå kan du også få anledningen. Send inn bestillings-seddelen du finner på neste side!

Johan Albin Tillgren:

**1. LAND - LAND - LAND -
HØR HERRENS ORD!**

2. DEN HELLIGE ÅNDS VIRKE

**Herre,
fang mine tanker**

Dikt i utvalg av Margit Weiergang Strøm Heppenstall

DIKTSAMLING

**HERRE,
FANG MINE TANKER**

Av Margit Weiergang
Strøm Heppenstall

33 utvalgte dikt skrevet av en ung kvinne fra Sørlandet, med en livsvisdom allerede i ung alder som har noe å si til lesere i alle aldre. Du vil bli rikt velsignet av å sette deg inn i de tanker som kommer til uttrykk. Hun ble i voksen alder en av Adventistsamfunnets meget kjente forfatterinner. Leser du ikke dikt, sier du? Disse burde du lese, de bringer deg i nærkontakt med tanker som er himmelsendte!

SANGKASSETT

Kjell Ekeberg:

HJEM TIL MIN FADER IGJEN

Kjell Ekeberg har gjennom mange år gledet hundrevis av tilhørere med sine fine åndelige sanger. Vi har gjort disse kjente og kjære sangene tilgjengelige på denne kassetten. Opptakene er mange år gamle, men kvaliteten er fin. Kjøp kassetten og gled deg over budskapet i sangene!

#####

JA; Jeg bestiller:

Antall:

..... Kasset med en tale av J.A.Tillgren:
LAND - LAND - LAND - HØR HERRENS ORD Kr. 50,-.

..... Kasset med en tale av J. A. Tillgren:
DEN HELLIGE ÅNDS VIRKE Kr. 50,-.

(Ved bestilling av begge kassetene blir prisen tilsammen Kr. 90,-)

..... Diktsamlingen av Margit Weiergang Strøm Heppenstall:
HERRE; FANG MINE TANKER Kr. 20,-.

..... Sangkasset av Kjell Ekeberg:
HJEM TIL MIN FADER IGJEN Kr. 60,-.

Navn:

Adresse:

Postnummer:

Bestill fra SDA- Arbeideres Pensjonistforening
Akersgaten 74, 0180 OSLO

BESTILL I DAG!

Klipp av og send inn denne bestillingseddelen. (Dersom du tar del i konkurransen, setter du navnene etter numrene nedenfor.)

Lykke til!

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.

anonymt. Men kjærligheten gjør oppfinnsom og sterk.

Når Anna, denne vinterdagen, kunne ta toget hele veien inn til Oslo, hadde det sin grunn i at det hvert år holdes marknad i byen nederst i dalen. Marknadsdagene var meget viktige for hennes mann. Han reiste gjerne tidlig på morgenen og kom vanligvis ikke hjem før sent på kvelden. Det er en slik dag som mor Anna kan kaste av seg åket for å få gjort sine "ulovlige" ærend i hovedstaden. Hun drar avsted så snart som mannen er på vei til marknaden. Hun håper å være tilbake før han innfinner seg i stua igjen. Det er godt at kontoret og utsalget ligger så sentralt at hun kan få utført sine ærend i tiden mellom to tog. Det er ikke mange som forstår hvordan det er å være i en slik tvangstrøye.

I bokutsalget møter hun en trosøster som hun snart får tillit til. Hun føler det befriende når hun i fortrolighet får snakke ut om sin livssituasjon. Samtalen oppleves som hjelp og styrke for nye – kommende dager med motstand og vanskeligheter.

Hjemreisen med tog og buss går greit. Hun ser ingen blant de reisende som kjenner henne og som eventuelt kan nevne å ha sett henne på langreise. Når bussen er vel framme ved holdeplassen, føles det litt nervepirrende å se om far allerede er

hjemme fra marknadsplassen. Nei, han er heldigvis ikke kommet. Hun går inn til nabokona, Greta, med sin dyrebare litteratur. Greta kan hun alltid stole på. Hun opplever alltid et fortrolig forhold til henne. Der kan Anna få legge igjen sine bøker og blad, for hun kan ikke ta med lasten hjem til seg selv. Hos Greta kan hun ha sitt hemmelige lager og gå dit når det passer å "låne" en bok i ny og ne.

Slik artet månedene og årene seg for Anna, men likevel sto hun fast. Jeg besøkte henne to ganger. Første gang hilste jeg på mannen ved vedskjulet, og samtalen med henne varte bare en kort stund. Ved andre gangs besøk, ba hun meg bestemt at jeg ikke måtte komme flere ganger. Sist hadde hun fått store ubehageligheter i to til tre uker.

- - -

Siste gang jeg så mor Anna, var da hun midt under sabbatsmøtet i den lokale menighet kom inn og fant en plass helt bakerst i kirken. Hun lyttet oppmerksom og andektig. Hun hadde et strålende ansikt der hun satt og sugde inn budskapet. Men like ved slutten av talen, sto hun raskt opp og gikk mot utgangen. Maj-Britt gikk ut etter henne. Hun fikk veksle noen få ord med henne utenfor døren. Anna nevnte noe om at hun hadde fått kjøre med en bil til byen, og at hun hadde en avtale om å møte igjen på et sted til en bestemt tid.

Nå har Anna vært død noen år, men minnet om hennes utholdenhet og trofasthet står meislet inn i våre sinn.

En tid etter hennes død, prøvde jeg å oppsøke enkemannen. Huset deres sto tomt og øde, men naboen kunne fortelle at han nå befant seg på bygdas aldershjem. Han lå tilsens når jeg kom. Han tok mot min hånd når jeg hilste på ham og fortalte hvem jeg var. Han kjente meg bare så vidt igjen, for det var jo gått en tid siden sist. Mannen var klar og grei og villig til å samtale. Etter en stunds samtale forsøkte jeg forsiktig å nærme meg tanker om åndelige ting, og senere om hans eget forhold til Herren. Jeg håpet og ventet å få høre, om så bare, et lite ja, eller en liten antydning om anger og et ønske om å få være et Guds barn. Jeg ble dessverre skuffet. Jeg merket ingen positiv reaksjon. Når jeg også nevnte minnet om hans trofaste hustru, reagerte han ikke. I denne stille kveldstime, når kun vi to satt sammen i tussemørket og enden på livet nærmet seg – selv i denne stund strømmet hårdheten og vantroen ut fra den gamle mannen. Det ble en smertefull og vond erfaring. Dette ble siste gang jeg så ham. Jeg gikk derfra med tunge skritt. Det var underlig å tenke på hvor helt ulike disse to menneskers livsavslutning var.

#

MIMREFEST FOR DE ELDRE I LARVIK MENIGHET

Av Marthe Hogganvik

Søndag 16. november 1997, var det duket til fest i Larvik SDA menighet. Festen var arrangert for de eldste av de eldre. Pastorene som hadde virket der opp gjennom årene var også invitert, bl.a. Rosén m/frue, som var den eldste misjonsarbeideren til stede.

Det ble et gledelig gjensyn. De fleste av dem som kom var syke og skrøpelige, og klarer ikke å komme til sabbatsmøter og hadde derfor ikke sett hverandre på flere år. De fikk lov til å mimre sammen om gamle dager ved bordet, hvor det ble servert varmrett med rundstykker og karamellpudding til dessert. Ungdomslaget sto for serveringen.

Det var en del sang og musikk, og pastorene bidro med noen historier krydret med både skjemt og alvor.

Fem av de eldre hadde vært medlemmer i Larvik menighet i 60 år og lengre. De fikk hver sin blomsterbukett og fortalte litt fra sine erfaringer i vandringen med Gud. Til slutt ble det servert bløtkake med kaffe.

Det var bare smil, glede og lovord fra begynnelse til slutt. Vårt inntrykk er at de eldre kommer til å leve lenge på dette.

Pastor Ursett hadde andakt til slutt der han appellerte til de eldre om å bevare sin tro og være et solid eksempel for de unge.

#

Sådan gik det dem

“Gammel er kun den, som har mistet sin begejstring.”

“Årene rynker huden,
men at miste evnen til at glæde sig,
rynker sjælen.”

Kinesiske ordsprog.

Af Elsy Bacher

Læs det en gang til og tænk i stilhed på, hvor sandt det er. Vi skal i hverdagen lære at pleje vor optimisme. Nok har vi tabt styrke og hurtighed – måske sætter gigten ind – og hukommelsen bliver blandet op med fantasi, men det, som det vigtige er, at holde fast ved glæden.

Og så har vi sikkert alle gode minder fra en svunden tid. Det har gennem mange år været min lykke at arbejde med unge mennesker, og nu spørger jeres danske medarbejder ved bladet mig om, hvor de er blevet af?

En stor del af mine ”elever” i dag ”studerende” har nu arbejdet sig op mod de 50 måske 60 år. Utroligt. Der er naturligvis en yngre gruppe, som endnu soler sig i ungdommens midsommersol.

Hvordan er det imidlertid gået dem, som vi engang prøvede at vejlede og kærligt skubbe fremad?

Syvende Dags Adventisterne har – udover det kirkelige liv – satset på

uddannelse og sundhedsinstitutioner – og det har mange af os nydt godt af – menneskeligt og socialt. Vi har venner over store dele af verden. Vi har et vidunderligt og uvurderligt fællesskab.

En sommerdag stod jeg og handlede i Slagelse – en by, som er mig helt ukendt. Pludselig vender en dame sig mod mig og siger: ”Dig kender jeg!” ”Gør du det?”, spurgte jeg overrasket. Hun smilede og sagde sit navn og Skodsborg Fysioterapiskole og årgangen. Jeg genkendte hende, selv om det var gået 30 år. Vi omfavnede hinanden. Det var en dejlig oplevelse, som satte blodtrykket op.

Men hvor blev de af? Hvordan gik det dem? Gav Skodsborguddannelsen dem det daglige brød, den hjælpende ånd og hverdagens glæde? Jeg tror det. Vi har alle mødt dem. Måske er det din søn eller datter, din svigersøn eller –datter eller måske dit barnebarn? De har styr på

tilværelsen og er ofte til stor glæde i mange af vore menigheder.

Det er ikke nogen god ide her at nævne navne. Ingen nævnt og ingen glemt. I hukommelsen fremkalder vi i glimt de dejlige mennesker, som vi har mødt på vores vej. Tag de gamle Skodsborgsamfundet frem og aktiver de små grå celler, og du finder dem – alle de dejlige elever, kammerater – vore venner for livet.

I 1960-erne imigrerede mange fysioterapeuter til USA. De klarer sig godt og sender altid deres varme hilsner til Skandinavien. Vi møder dem på Loma Linda, Glendale, vore hospitaler, private klinikker og i socialt arbejde. Vi har et fint samarbejde med Loma Linda School of Health, og samme skole på Andrews ledes i dag af en skodsborguddannet fysioterapeut.

Det går fremad med SFS. Den gik sammen med SB gennem svære tider og synes nu at klare sig fint. Der er af Undervisningsministeriet i DK foretaget en evaluering af samtlige danske fysioterapiskoler, og rektor Anne Simon kan glæde sig over en fin rapport for SFS. Skolen har dygtige lærere, og har i sit kollegium fået den første doktor i fysioterapi, Hans Lund, som vi ønsker hjerteligt tillykke.

De fleste læsere af nærværende blad tilhører en generation, som kan se tilbage på gode år. Der har været

både problemer og skuffelser, men lad os holde fast ved glæden og det positive, hvad enten du udtrykker dig på klingende norsk eller hyggelig dansk. Vi er også en del svenske "fremmedarbejdere", som er med i det aktive fællesskab.

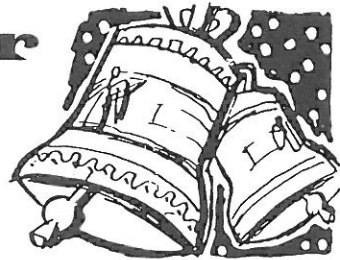
Der er nok nogle aktive pensionister, som er mere stille – har fået briller og høreapparater. Men hele tidene kommer nye til og lad os benytte glæden som helsemiddel og de mange venskaber som stimulation til fortsat aktivitet.

Bibelen siger det således: "Glad hjerte giver godt helbred..." Husk også: "Gammel er kun den, som har mistet sin begejstring."

#

“Godt nytt år 1998!”

sier Johan Elisenberg,
formann i
SDA-arbeideres Pensjonistforening

Vår første hilsen til dere alle i 1998 fra Pensjonistforeningen må nødvendigvis inneholde de ordene vi bruker så flittig nettopp i denne tiden: Godt Nytt År!

Dette er et ønske som kommer fra hjertet. Dere er i tankene våre mange, mange ganger. Vi har personlig truffet mange av dere gjennom året som er gått, og det har vært givende for oss alle. Under Onsrud-treffet i august fikk vi anledning til å møte mange vi sjelden ser, og det ble mange uforglemmelig gjensyn. Sammen kunne vi trekke på smilebåndet etter hvert som fortiden passerte revy, og vi kunne samles om alvoret vi står oppe i, og håpet vi ser frem mot. Det er godt å møte gamle venner. Vi takker alle dere som kom og var sammen med oss og gjorde samlingen til minneverdige, inspirerende dager for oss alle.

I høst hadde vi et treff her i Oslo for pensjonister i Østlandsområdet. Også dette var et givende fellesskap som styrket samhold og vennskap.

Jeg vet at lokale lag rundt om i vårt land også har samlinger som tenner gnister i hjertene. Vi har hørt om bror

Jens Madsens besøk hos pensjonistene i Bergen, og vi gleder oss sammen med dem over fellesskapet og besøket. Vi hører gjerne fra pensjonistlag andre steder om deres aktiviteter og sammenkomster, slik at vi kan gjengi disse rapportene i bladet "Aktiv"

Jeg tror ikke jeg sier for mye når jeg påstår at jo mere vi er sammen, jo gladere blir vi i hverandre og for hverandre. Vi ønsker hver og en av dere mange gode dager i 1998 og håper at vi alle gjennom dette året skal oppleve mange gleder. Gleden over at vi er på vei, og gleden over å vite at Han som har vært vår følgesmann gjennom livet så langt, skal føre oss videre frem til målet er nådd.

Men like viktig som det er å ønske dere et godt nytt år, er det for meg å si dere en hjertelig takk. Vi takker for all støtte dere har gitt pensjonistforeningen moralsk og økonomisk. Uten deres støtte hadde foreningen ikke kunnet ha bladet "Aktiv" som et bindeledd mellom oss. Vi tror det er viktig å holde kontakt på denne måten når avstand og andre forhold gjør det

vanskelig å møtes personlig. Hjertelig takk for alle bidrag og alle oppmuntringer. Vi takker også hver enkelt av dere for det mot og de krefter dere mobiliserer for å "bære hverandres byrder", og menighetens byrder. La oss fortsatt spre håp og tro, verne om samhold og vise tillit til hverandre og til vår Gud på vår vei gjennom året 1998.

Jeg fant noen strofer i en sang som jeg tror kan stå som en felles takkesang for oss alle;:

#####

Takk Gud, for at jeg ennå lever.
Takk Gud, for hvert et trøstens ord.
Takk Gud, for hjelpen når jeg strever
med min tro på jord.

Takk Gud, din frelse gjelder alle.
Takk Gud, din seier gjelder meg.
Takk Gud, at om jeg måtte falle
er jeg frelst i deg.

#####

La oss se oppover og fremover. En optimistisk kristen har en positiv smittende effekt. Vi er avhengige av mange slike smittebærere.

Ikke alle dager er like lette. Det vet vi altfor godt. Vi merker at årene kommer og går. Det går langsommere for de fleste av oss. Vi får ikke gjort alt det vi gjerne ville. Vi sier at dagene går så fort, men sannheten er vel at det er vi som går langsommere! Syn og hørsel er heller ikke alltid på topp. Personlig kjenner jeg mange av dere som sliter med kroniske problemer, og jeg vet at

den livssituasjon dere står oppe i, langt fra er lett. Jeg beundrer den måten dere takler deres situasjon på. Dere viser omsorg for andre, lengter etter menigheten og fellesskapet og er levende interessert i ting som skjer i menigheten og blant trosfeller. Dette at vi bryr oss om hverandre og søker sammen så ofte vi kan, er til stor hjelp for oss alle. Det er et privilegium å ha brødre og søstre i troen. Det er godt å høre en oppmuntrende stemme i telefonen. Kanskje vi burde bruke den oftere i dette året til å oppmuntre våre venner som ikke har anledning til å komme sammen med oss, selv om de ønsker det.

Solen går den riktige veien nå. Det går mot lysere tider. Det er også noe å se frem til. Vi håper å møte riktig mange av dere i månedene fremover. Dere skal bli informert i god tid om arrangementer som kommer.

Så er vi tilbake der vi startet: Ha et godt nytt år! Om bakkene blir tunge og motløsheten kommer sigende, glem ikke disse ordene fra Paulus: "Jeg er viss på at han som begynte en god gjerning i dere skal fullføre den - helt til Jesu Krist dag!" Fil. 1, 6. Se opp! Se frem! Gled deg over dagen i dag. Den er din! Bruk den positivt!

#####

Takk Gud fordi du aldri svikter.
Takk Gud, for troens sikkerhet.
Takk Gud, fordi du krefter gir oss"
i din kjærlighet.

#####

DE SOM DRO UT

Fritz Martinsen
West Ward Av.,
Ridgecrest, CA 93555-256 USA

Jeg ble født i Halden, og vokste opp like utenfor. Det var 15de mai, '26. I 1942 tok jeg så ut på den lange reise hjemmefra og til Onsrud. Arbeidet hele sommeren i drivhuset, under Johan Lohne's ledelse. Hvem jeg var sammen med der? Jo, alle som var på Onsrud i årene '42-'46. Jeg sitter her og ser på skolebildet fra året '45-'46. Og alle ser like unge ut fremdeles som de gjorde dengang! Jeg har mange ganger takket Gud for Onsrud og for våre ledere som hadde nok vidsyn til å grunnlegge et sted hvor adventunge kunne få en kristen utdanning.

Hele 1947 tilbragte jeg i den Kongelige Norske Marine som medic. Deretter forskjellige jobber for å leve, ganske enkelt, mens drømmen om å "stikke av" til et eller annet fjernt himmelstrøk kunne realiseres. Det fant så sted henimot slutten av '49, da Erling Olsen, Martin Gundersen og jeg hitchhiket på *Norsel* som skulle til Queen Maud's Land med the Norwegian-British-Swedish Antarctic ekspedisjon. Vi hoppet av i det øyeblikk de paserte Cape Town. Vi ankom

Helderberg College like før jul, midt på sommeren, der syd. Erling ble der ett år, jeg to, og Martin tre år. Det var så på Helderberg at "jeg ble til vi". Hennes navn, Martha-Jean Vail dengang. She was IT! And she still is!

Vi tjenestegjorde i Rwanda, Congo, Kenya og Tanzania over de neste 25 år. Var på Andrews on and off fra 58-63. Tok tilbake til Tanzania i '63 og var der til '68 da vi reiste til US for et degree in chemistry. Jeg underviste på Kamagambo Sec. Sch. in Kenya til '72, da vi ble kalt til Tanzania Union as the Lay Activities director. Ble ordinert til pastor i '73. Det var nok siste berøring av Magdalon Lind's hånd i mitt liv. Han var tilstede. Han hadde alltid vært et ideal i mine tanker siden jeg var omlag fem år gammel. Han var da pastor Valen's assistent ved en virksomhet i Halden, før han reiste til Newbold.

I '76 tok vi farvell med Afrika og slo oss ned i Statene. Jeg var pastor i Upper Columbia Conf., i Pendleton/Pilot Rock distrikt, og litt senere i Leavenworth/Cashmere. Derfra ble

jeg kalt til Bergen, Norge, hvor vi var i tre år. Kåre Kaspersen var da formann i Vestnorsk. Vi satte veldig pris på en anledning til å bo i Norge en tid. Martha-Jean var særlig betatt av Norges folk og natur. Hun lærte seg ganske god norsk.

Etter Bergen ble vi kalt tilbake til Upper Columbia hvor jeg var pastor for Newport and Diamond Lake churches north of Spokane. Mens jeg var i Norge døde min far, og min søster Edith og David Tillgren tok mor til seg i Spokane hvor hun bodde til hun vandret bort. Det var egentlig et godt arrangement for det var nært nok til at vi kunne besøke hverandre over de par årene hun hadde igjen å leve.

Jeg hadde til hensikt å gå på pensjon i 1990, men i stedet aksepterte vi et kall til Pohnpei Island i Mikronesia hvor jeg underviste i kjemi og fysikk. Egentlig har vitenskapsfag alltid fasinert meg må jeg tilstå. Da vi kom tilbake fra Pohnpei i '93 ble det oppdaget at jeg hadde kreft. Heldigvis fant jeg en god kirurg som visste hva han gjorde, og etter "chemo" og "radical cystectomy" i Desember '93 har jeg vært i god helse. Vi flyttet til Ridgecrest i '94 siden vi har to av våre barn her. Lyndon er engineer at the Naval Warfare Ctr. her (China Lake) og han og hans kone Satik er ansatt der. Dessuten er også Helen

og hennes mann ansatt ved "Basen".

Vi har en datter Esther, med familie, i Zimbabwe og den yngste datteren, Valerie, med sine to sønner bor i Washington State.

Trodde at etter jeg hadde pasert de 70, ville jeg ikke bli betraktet som brukbar lenger, (og selvsagt er jo det fremdeles et åpent spørsmål!) men jeg ble "pulled out of mothballs" siste September, og har det privilegje of serving as pastor in the tiny Mojave church.. Jeg liker ansvaret og medlemmene. Holder meg i aktivitet "and out of mischief".

Jeg ser du spør etter barnebarn. De er fordelt som følgende: Esther og Pierre Birkenstock har to sønner, Robin & Justin, og bor i Zimbabwe. High school alder. Pierre er bestyrer for vår Anderson Boarding School. Helen har en datter, Melissa who finishes h.s. i Juni. Lyndon har en sønn, Vahé som er på Walla Walla College, og en datter, Anahid, i høyskolen her i R/C. Valerie har to sønner, "Nick" at university, and Jesse in high school.

Synes at AKTIV Pensjonstid. er et interessant blad som knytter oss nordmenn sammen på en hyggelig måte, og jeg setter veldig pris på det. Ser alltid frem til neste utgave. Hjertelig takk til dere som sliter med å få hver utgave ut – dere gjør et godt arbeid, og jeg vil si det møter et behov. #

MINNER FRA AFRIKA

Av Kezia Lind

Det ble en herlig tid vi hadde sammen på Onsrud treffet. Vi hadde jo gledet oss til det, men det ble over alle forventninger en herlig sammenkomst med venner og kjente. Med andre ord, med Onsrudbønder. Hele treffet var så detaljert tilrettelagt for oss. Våre kjære ledere som hadde lagt alt tilrette må ha strevet lenge med alle detaljene. Maten vi fikk var over all forventning. Møtet med mange venner var så gledelig. Mest av alt var det åndelige vi fikk ut av treffet til glede og oppmuntring for oss alle. Takk til alle dere som sto for festen, for en fest var det. Det er noe vi kommer til å huske så lenge vi lever.

Jeg ble bedt om å skrive litt fra våre erfaringer i Afrika, til bladet vårt Aktiv. Det er ikke så lett, for i Afrika var det mange gode erfaringer. Men jeg vil forsøke å fortelle litt om det.

Å stole på Gud og ta ham på hans ord – det var noe vi måtte lære. Ellers hadde det ikke vært lett å være der ute i ensomheten. En fredags ettermiddag strålte solen som vanlig. Alle hadde det litt småtravelt for å

bli ferdig med alt strev til sabbatens begynnelse. Men plutselig ble det mørkt, så uhyggelig mørkt. Vi måtte ut og se om det ble uvær. Tenk hvor forskrekket vi ble ved å se hele himmelen over oss dekket med millioner av gresshopper. Vi var straks klar over at om de kom ned ville alt grønt være borte på mindre enn én time. Det var som en mektig sky over oss, levende, som kom nærmere og nærmere. Trommene ble slått og folk styrtet sammen. Det var høst, og avlingen for de innfødte sto nesten ferdig til innhøstningen. Det var mat våre venner skulle leve av inntil neste år.

Min mann ropte på alle og vi falt på kne og bad. Magdalon minnet Gud om hans løfter og bad så inderlig at Gud ville gripe inn og hjelpe oss. ”Jeg vil skremme gresshoppene bort fra dere, så de ikke ødelegger grøden på marken; frukten skal ikke slå feil på vintrærne i hagen, sier Herren, Allhærs Gud.” (Malaki 3,11) Da vi reiste oss opp igjen kunne vi nesten ikke tro hva vi så. Hele skyen av gresshopper var på vei oppover. Vi

hadde jo bedt om det – vi sto bare stille og undret oss over Guds godhet. For en god og kjærlig Gud vi hadde og har hver dag om vi bare ber og holder oss nær til ham.

En annen gang som vi så Guds svar på bønn var noen tid senere. Jo, vi så det jo ofte, men noen ganger kom det mer synlig enn andre ganger. Min mann satt i sitt lille kontor og studerte. Vi hadde en virksomhet på gang, så det var travle tider. Det banket på døren hans og inn kom en mor med sin 10 år gamle sønn. De hadde vært på flere av Magdalons møter og var nettopp blitt døpt for noen uker siden. De hilste og småsnakket litt, men så kom grunnen hvorfor de var kommet. Absalom, som var sønnen, hadde gått på skole på bekostning av noen medlemmer i Statskirken. Moren, som het Mary, var enke og fattig; hun kunne ikke skaffe penger nok til å betale Absaloms skolegang. Siden noen snille damer hadde betalt for ham hittil hadde det ikke vært vanskelig, men nå da både Mary og Absalom ble døpt og hadde skrevet seg inn i vår kirke, uteble all betaling for Absalom. Magdalon hørte på dem, men visste ikke hva han kunne gjøre. Penger var der lite av i de dager, men han lovet å forsøke å finne en utvei. De bad en stille bønn til Gud og la saken fram for ham som kan ordne alt for sine barn som stoler på ham.

De sa så adjø og gikk. Nesten i samme øyeblikk kommer postguttene med posten. Der var flere brev og aviser, deriblant ett brev fra Amerika. Skriften var ukjent, så det ble åpnet først. Der stod: *Kjære bror Lind, dersom du har en elev eller én som du syns ikke har penger til skole, så har jeg lyst til å betale for ham. Om du finner en slik gutt eller jente så la meg få vite om det og pengene skal komme.* Min mann løp ut og ropte på Mary som nå var et stykke borte. Han vinket dem tilbake og de kom nokså engstelige, for de skjønnte jo ikke hva som var skjedd. Magdalon spurte dem om hva vi hadde bedt Gud om. Jo, det var om litt hjelp for Absaloms skolegang. Så leste han brevet for dem og de ble så glade; de takket og priste Gud. Brevet hadde tatt en måned fra USA til Afrika, men det kom akkurat på tiden da de hadde bedt om hjelp.

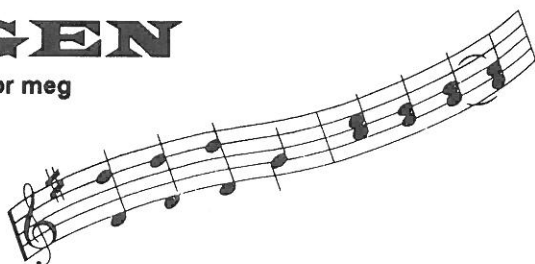
Er det ikke en vidunderlig Gud vi har? En kjærlig og trofast far. Vi ber ofte, men vi ser ikke alltid resultatet. Men hjelpen kommer når Gud ser vi trenger den. Det har ofte vært vår erfaring, og vi takker Gud for det.

En vennlig hilsen til alle kjære og kjente. Vi her ute sender ofte våre tanker hjemover, og ønsker vi var hjemme. Men vi har et håp – la oss alle sette hverandre stevne der hjemme hos Gud. #

SANGEN

som har betydning for meg

Av Åge Nordvåg

I den gamle sangboken "Hjemlands-toner" – med undertittelen: "Zions frydesange på veien til det nye Jerusalem", fant jeg en dag denne gode og inspirerende sangen som det er en glede å fordype seg i! Den ble skrevet i sin tid av A. Grimstvedt, og heter: "Vær mandig!" Den er en herlig troens sang med forvisning om seier for enhver som med Jesus Kristus kjemper og strider på Ordets og Sannhetens side!

Det er jo sant at kampen og striden til tider kan være både hård og tung for mange! En sann kristen må så ofte stå alene, eller være blant de få som trofast følger etter i sin Frelzers fotspor. (1 Pet. 2,21) Og lik Guds barn i svundne tider, kjenner han også til hva det er å lide for sannhetens skyld! Men han vet også, at i alt dette vinner vi mer enn seier i Ham som elsket oss og gav seg selv for oss"! (Rom 8,37) Kjærligheten til Gud gjør ham frimodig og sterk.

Her er sangen! Jeg ble minnet om den av en eldre trofast kristen kvinne som med glede og iver studerte bibelbrevskolens kursbrev! Jeg besøkte henne flere ganger og vi ble begge oppmuntret etter endt samtale.

#####

Vær mandig

Når du alene i kampen må stande.
Vær uforferdet og gi ikke tapt!
Ærlig og mandig du heve din panne,
seire skal sannhet, om seier er skapt!
Tveegget er jo det sverd som du svinger, -
Skarpere dog enn alt jordisk metall!
Visselig fienden du dermed betvinger,-
Visselig løgnen du bringer til fall!

Husk at det var ei de svulmende flokke,
som fulgte Jesus den gang Han var her!
Derfor, la antallet aldri deg lokke
bort fra den sannhet i Skriften du ser!
Sannhet er sannhet, om få kun den hyller,
Løgn blir ei sannhet om mange den tror!
Vit, dersom sannhet ditt hjerte oppfyller,
Din skal bli seiren med salighet stor!

Om du skal lide – o la deg ei skrekke!
Vit at for Jesus din lidelse er.
målet er herlig, og du skal det rekke.
Freidig, frimodig, fortroingsfull vær!
troskap er nettopp hva Jesus behøver.
Troskap og kjærlighet, visdom og mot!
derfor – vær trofast i alt som bedrøver,
Selv om det kreves endog ditt blod!

Ordet fra Herren alene deg lede.
Under din vandring det lyse din fot!

Da skal du kunne, - o merk det med glede:
 Meget for sannhet, men intet i mot!
 Vend under kampen til Jesus ditt øye.
 Stol kun på sannhetens seirende makt!
 Kronen deg vinker fra himmelens høye.
 Frelseren styrker deg, står i din pakt!

Slik lyder sangen! Vakker, majestetisk og mektig! Den er i nøye harmoni med Bibelens gode budskap! Og enhver "som Gud i sannhet kjenner", vil finne "smak" i dette livets ord! (S.L.nr.171)

Vi kan glede oss og være ved godt mot i hverdagen og på vår himmelvei, uansett hvordan tilværelsen kan være! "Herrens navn er et fast tårn", sier Bibelen. "Til det løper den rettferdige og blir berget!" (Ordspr. 18,10) "Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd!" (Es. 41,10) Hvilket herlig løfte som skal gjelde "Alle dager inntil verdens ende"! (Matt. 28,20) Herlige sannhet, herlige håp! Og "Han er trofast som har kalt dere, Han skal og gjøre det!" (1 Tess. 5,24) La oss da ikke glemme å takke Gud for alt dette, - i bønn, i ord og i gjerning!

Gud signe deg og oss! Og må vi være trofaste mot Ham til vår siste dag. Så skal livets herligste erfaring en dag bli vår, den dagen han kommer og vi skal høre hans livssalige ord: "Vel gjort du gode og trofaste tjener. Du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over meget. gå inn til din Herres glede." (Matt. 25,21) hvilken dag, hvilken framtid og hvilket håp! Måtte den bare opprinne snart!

SENIOR SAMMENKOMST og generalforsamling

Den danske AKTIV PENSIONIST-FORENING afviklede sin to-årslige generalforsamling i Adventkirken, Odense, søndag den 5. oktober, hvor 48 af de 97 medlemmer var mødt frem.

SPÆNDENDE BERETNING

Den interessante dag blev indledt med en spændende beretning af tyskfødte Richard Müller, teol. dr., hvor han fortalte om, hvorledes han og hans forældre og søskende på en mirakuløs måde i 1959 slap fra det kommunistiske østområde over til det frie Vesttyskland.

GENERALFORSAMLING

Den blev indledt med rapporter fra formand, kasserer og sekretær-redaktør. Da den nuværende formand siden foreningens start i 1992 ønskede at blive afløst, kom bestyrelsesudvalget med følgende:

Formand: Henning Jacobsen, Kasserer: Elisabeth Nielsen, Sekretær-redaktør: Hans Jørgen Schantz

Øvrige bestyrelsesmedlemmer: Ole Larsen, Jens Madsen, Erling Krøll Nielsen, Kirsten Sjøberg. De blev enstemmig valgt.

Jens Madsen takkede L.M. Jensen for en ihærdig og begejstret indsats gennem de forløbne fem år. Der blev også af undertegnede, der fungerede som dirigent, rettet en tak til Carl Svendsen, Juelsminde, som også udtrådte af bestyrelsen.

Efter kassererens rapport, der balancerede med en kassebeholdning på kr. 17.230,- fremlagde Henning Jacobsen nogle påkrævede vedtægtændringer, som alle blev godkendt. Det blev også nævnt, at medlemskab af foreningen står åbent for alle. Kontingentet er kr.150,- for ægtepar og kr. 100,- for enlige. Indmeldelse sker til kassereren Elisabeth Nielsen, Allikevej 3, 2970 Hørsholm, tlf. 45 86 96 36. Alle medlemmer får hvert kvartal det fælles norsk-danske blad: Aktiv Pensionstid.

MUSEUMSBESØG

Efter en herlig vegetarisk middag tilberedt af venlige Odense-søstre suppleret af andre, drog deltagerne i privatbiler af sted ud for at besøge det interessante Jernbanemuseum ved Odense nye banegård. De spændende kongevogne og andre spændende ting blev grundigt studeret.

AFRUNDING

Ved tilbagekomsten var der varme drikke og kager. Det vellykkede arrangement sluttede med en andagt ved formanden for vor norske søsterforening, Johan Elisenberg, som var til stede sammen med sin hustru, Irene. Elisenberg rundede samværet af med en alvorlig andagt over temaet retfærdiggjort af nåde ved tro. Det var et godt budskab.

Vi sagde derpå farvel og spredtes for alle vinde og ser frem til næste sammenkomst.

Hans Jørgen Schantz

HOLLAND

Bustur til Holland 27. april - 1. maj 1998. Efter anmodning fra mange arrangeres der også i år en blomstertur til Holland i den skønne forårstid, når millioner af blomster udfolder sig i al deres pragt og skønhed.

Som det fremgår af ovenstående, bliver det en fem dages bustur med afgang fra Nyborg, Odense og Fredericia mandag morgen den 27. april. Vi stander ved den dansk-tyske grænse og kører derefter via Hamburg og Bremen til Holland, hvor der er reserveret plads til os i en af Nord-Europas mest moderne feriebyer ca. 40 km. øst for Amsterdam. Her skal vi bo i et meget attraktivt ferieland i hyggelige bungalows med tre dobbelte soverum i hvert hus. Der er køkkenudstyr, så man selv kan lave mad efter smag og behag. Man kan naturligvis også spise på res-taurant eller cafeteria, hvis man ønsker det.

Prisen for hele turen med bus fra Danmark til Holland inkluderet alle busrejser i Holland, samt alle adgangsbilletter til de mange seværdigheder, vi i fællesskab skal se, er kun 1300- kr. pr. person.

Det eneste, du selv skal betale i tillæg til billetten, er den mad, du spiser. For jer, som har været med flere gange før, skal det oplyses, at der stadig er nye seværdigheder, vi skal se, men vi skal naturligvis besøge verdens største blomsterpark, Keukenhof, ligesom vi også skal sejle i Amsterdam m.m. Det vil, som altid blive en uforglemmelig tur i selskab med mange gode venner fra nær og fjern.

Du er hjertelig velkommen til at være med på denne tur, men husk, at du må reservere plads snarest muligt, da efterspørgselen er stor. Der vil komme flere oplysninger til alle, som reserverer plads. Ring eller skriv til J. Madsen, Carl Niensensvej 26, 5792 Årslev, Danmark. telf. 65902188.

På gensyn. Jens Madsen

Forårstur til Sydfyn.

Som det fremgår af Dansk Adventnyt , arrangeres der en tur for pensionister tirsdag den 12. maj. Vi møde ii Adventkirken i Odense kl.11,00, og efter at have spist en let frokost vil vi tage en fælles bustur til Sydfyn, hvor vi bl.a. vil besøge en af Danmarks mest imponerende seværdigheder, "Egeskov Slot"

Egeskov er den eneste ægte bevarede vandborg i Danmark, og slottet er åbent for publikum. Det er inspirerende at gå en tur i Slotsparken, en renæssancehave i engelsk stil. Egeskov har også et Veteranmuseum, som er et besøg værd.

Vi vil spise vor medbragte madpakke i Egeskov Slotspark og derefter køre videre gennem de smukke sydfynske områder, der er særpræget af gamle bindingsværker og skønne blomsterhaver. Andre overraskelser venter os undervejs. Efter en uforglemmelig tur i den skønne forårstid kører bussen tilbage til Odense. S.D.A. pensionistforening arrangerer denne dag og betaler en del af udgifterne, men den enkelte deltager må selv betale 100,- kr.

Vi håber, at dette er noget for dig og at du vil komme og være med i det gode selskab. I så fald bedes du venligst af hensyn til planlægningen reservere plads snarest og senest 15. april ved henvendelse til undertegnede.

Med venlig hilsen og på gensyn.

Jens Madsen,
Carl Niensensvej 26,
5792 Årslev,
Telf. 65-902188.

Ny kasserer

Et kjent og kjært medlem i pensjonistforeningen vår er Paul Frivold. Helt siden foreningen ble stiftet har han vært et aktivt styremedlem og båret ansvar for mange oppgaver. Vi kjenner ham alle som vår fremragende kasserer. Mange penger har han tatt hånd om i årenes løp, og som den økonom han er, har han forvaltet dem på aller beste måte.

Paul Frivold er nå blitt 86 år, og han har innstendig bedt om avløsning når det gjelder kasserergjeringen. Det kan vi forstå, og det øvrige styret er enige om at vi må respektere hans ønske. Vi vil rette en hjertelig takk til bror Frivold for hans enestående innsats og trofasthet. Han har lagt hele sin sjel i den oppgaven han tok å seg og har lagt grunnlaget for foreningens økonomi. Heldigvis vil vi fortsatt nyte godt av hans gode råd. Han vil være et skattet styremedlem selv om han nå legger ni år som kasserer bak seg. Paul og Randi er for tiden i USA på besøk hos sønnen Geir og hans familie. Vi ønsker dem en god ferie der borte, og vi vet de vil samle ny inspirasjon og mange impulser de vil ta med seg hjem til felles beste for alle i pensjonistforeningen. Hjertelig takk for din innsats, Paul! Velkommen hjem til nye oppgaver!

Som ny kasserer har styret valgt: Edith Nordvåg, Furubergveien 111 B, 2300 Hamar. Tlf. 62 52 55 96. Pensjonistforeningens gironummer finner du i hvert nummer av AKTIV, men vi nevner dem her:

Postgirokonto: 0824 076 0852.

Bankgirokonto: 6142 05 36452

vi er glad for at Edith Nordvåg har sagt seg villig til å ta hånd om pensjonistforeningens finanser i tiden som kommer. Vi er overbevist om hun med sin rike erfaring i finansielle spørsmål vil skjøtte denne viktige oppgaven på aller beste måte.

Velkommen til et godt samarbeid, Edith og takk fordi du vil bruke av din tid for våre pensjonisters ve og vel!

Johan Elisenberg

AKTIV PENSJONSTID

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Alfred C. Berger
Bergerhøgda, 1464 Fagerstrand.
Tlf. 64 93 91 80

Alle henvendelser i Norge ang. bladet
sendes til redaktørens adresse.
Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schmitz
Jersie Center 5, 2680 Solrød Strand
Telefon 56 14 75 01

Ekspedition i Danmark: Elisabeth Nielsen
Allikevej 3, 2970 Hørsholm, Tlf. 42 86 96 36

#

SDA-ARBEIDERES
PENSJONISTFORENING
I NORGE

Akersgaten 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf. 22617319

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtn. 139, 0674 Oslo. Tlf. 22324409

Kasserer: Paul Frivold
Fjordgløttvn. 15, 3530 Røyse. Tlf. 32157489

Postgirokonto: 0824 076 0852
Bankgirokonto: 6142.05.36452

Bestemor er verd sin vekt i gull

Sosiologen Heidi Gautun påstår dette i en artikkel i Sanitetsforeningens blad, *Folkehelsen*. Hun begynner sitt innlegg med noen sitater fra sosiologiprofessor Gunhild Hagestad:

“Ved forrige århundreskifte regnet brudepar seg som heldige hvis de hadde sine foreldre i live.” “Det er første gang i menneskehetens historie at gjennomsnittsekteparet har flere foreldre enn barn i live.”

Med disse sitater som bakgrunn forteller hun leserne at bestemødre en en ressurs som man bør regne med. Vi gjengir noen bruddstykker av hva hun sier:

“De eldre sitter ikke bare og tar imot, de bidrar i høy grad med hjelp og støtte innen familien. I løpet av et langt liv gir de mer til de yngre enn de selv får. Det er først mot slutten av livet, i en relativt kort periode, at de trenger mer hjelp enn de kan gi andre.

Siden døtrene oftest søker støtte hos mor, er det naturlig at mormor kommer sterkest inn i bildet når det gjelder barnebarn. Dette utelukker ikke farmor, hun gjør ofte en enestående jobb.

Kvinner med mødre som var pensjonister etter endt yrkesliv, var de som fikk aller mest støtte. Dermed ryker noe av myten om bestemoren som var så opptatt av å leve sitt eget liv at barnebarna får liten plass i avtaleboken.”

Hun nevner også eldre kvinner som ikke er bestemødre, og sier: “Mange knytter seg til nevøer, nieser eller andre. Der nær familie ikke finnes, går mange ut av slekts- og familierammen og finner “erstatninger” til gjensidig glede og nytte.

For enkelte unge er besteforeldre nesten de viktigste voksenpersonene. En gutt skrev: Det er mormor, utenom mor og far, som har størst innflytelse over meg.

Totalt sett er utgangspunktet bra for bestemor og hennes etterkommere! Stå på, bestemor - du er god å ha!”